

Reisverslag 21-28 augustus 2006 van Annemarie Lambrecht, bestuurder, haar echtgenoot Jean-Paul en hun dochter Sofie

Na een lange rit van Nairobi naar Kabondo kwamen we bij zonsondergang aan in Hope Home (HOHO). Ik zie nog de groten ogen van Ambasa, de lachende maar tengere Monica, de stralende maar vragende gezichtjes: “wat komen jullie, witte mensen, hier doen?” Alleen de oudste kindjes spreken een mondje Engels, de plaatselijke taal is Luo, een van de zovele talen in Kenia.

Enkele ballonnen van de Gezinsbond wapperden aan de buitenhut als verwelkoming. Was Vlaanderen dan toch niet zo ver? Enkele kindjes dansten en zongen schuchter een welkomstlied.

Onze eerste maaltijd bestond uit rijst, groenten en bonen. Dit is er de dagelijkse kost. Brood wordt er nauwelijks gegeten. Ugali, een meelgerecht en zoute pannenkoekjes wel. Vlees en vis zijn er lekker maar schaars. Overheerlijk, goedkoop en ruim voorradig zijn de banaantjes, de zongerijpte ananassen en de passievruchten.

De eerste avond zochten we al vroeg ons logement op in de hutten bij mama Martha. Het vergde wat organisatie en zoekwerk om in het pikdonker onze weg te vinden. Sofie logeerde er in de tweede hut samen met Daisy, de 14-jarige dochter van de overleden zus van Achieng. Daisy bleef steeds schuchter. Ze is een goede studente, aandachtig, maar zeer introvert. Samen met Susan, de eigen dochter van Achieng was ze in het weeshuis op vakantie. Ze vertelden over hun school: Daisy staat op om 4u30, er heerst een strakke discipline, maar ze is heel tevreden dat ze naar een goede school kan gaan. Susan schrijft graag en beloofde nog en bijdrage voor onze website. Geen van de meisjes, die op kostschool verblijven, hebben op school toegang tot het internet.

In het weeshuis werden we na een goede nachtrust verwelkomd met een schitterend ontbijtbuffet: fruit, melk, thee, brood en toast, confituur en kaas. Toegegeven, in Nairobi hadden we nog wat boodschappen gedaan. Hier is elke winkel ver uit de buurt en plaatselijk is het aanbod toch wel beperkt.

Achieng stelde ons voor aan iedereen en zij loodste ons doorheen het huis, ze had de binnenmuren zelf geverfd in blauwe en roze tinten met afwasbare verf.

De kindermisjes waren heel druk in de weer om de 8 kleintjes klaar te maken voor het bezoek aan het ziekenhuis in Oyugis, waar ze maandelijks worden gewogen, gecontroleerd en ingeënt (in dat ziekenhuis is er wel een arts, maar de controle gebeurt door een verpleegster, die eventueel doorverwijst, een kinderarts is er momenteel niet, ook geen vrouwenarts). Nu wij er waren met een 4x4 was het een geschikt moment om deze rit van ongeveer 20km te doen.

Elk van ons kreeg een kindje op de schoot; de papflessen, pampers en verse kleertjes en doekjes vulden de gaten op. We genoten ervan. Al snel lagen er kindjes te slapen op onze schoot of recht in ons blanke gezicht te kijken. Eigenlijk waren ze allemaal braaf. In het ziekenhuis was het aanschuiven voor het wegen, de controle en de prikjes (ook daar wordt er geweend!). Alle kindjes waren bijgekomen, er waren geen grote problemen tenzij met Monica. Zij was in juli in het weeshuis terecht gekomen en kreeg gedurende een 6-tal weken veel aandacht en zorgen van de Belgische vrijwilligster Birgit. De dokters vreesden voor aids,

en dit vermoeden is inmiddels bevestigd. De toekomst zal uitwijzen of ze in het weeshuis kan blijven.

Teruggekeerd in HOHO werd er gegeten en konden we HOHO verder verkennen en kennismaken met de koe, de hond en de kippen en de stukken bebouwd land eromheen bekijken. Het viel op dat er heel veel werk wordt verzet: tijdens dit droogseizoen 300 liter water per dag halen voor het wassen, het onderhoud, het koken, water opwarmen op houtskool, strijken met verwarmde strijkijzers...

Op donderdagmorgen waren we onder de indruk van het onthaal door de vele vrouwen van de community. Zij komen wekelijks bijeen in Hope Home om te werken, te praten en te plannen. Nu hadden ze hun man meegebracht om te horen vertellen over het Belgisch project. Achieng had dit allemaal geregeld. Ik vertelde hoe het project in België gestart was, hoe al die mama's en papa's en kinderen in België onder de indruk waren van de grote sterfte van kindjes en hun ouders omwille van de vreselijke ziekte aids. Ik voegde eraan toe dat wij bewondering hadden voor Achieng, een Keniaanse vrouw, zelf positief, maar met de wil om er niet alleen zelf bovenop te komen maar ook vastberaden was om de gemeenschap, waar zij geboren en getogen was, een hart onder de riem te steken.

De bijeenkomst was heel leuk. Er werd gezongen en gedanst, er was zoveel enthousiasme en dankbaarheid van de gezichten af te lezen.

In de namiddag trokken we naar een hut, waar twee broertjes alleen woonden. Langs akkers, en holle wegen volgden we Achieng, John, Charles en Margareth. Margareth houdt namens de community contact met de alleenwonende kinderen. Het was nu de bedoeling om de staat van de hut te bekijken en na te gaan of werkloze jongeren de herstellingen konden doen met materialen die HOHO zou aankopen.

In de hut troffen we Ben aan, een 9-jarige jongen, in sjofele kleren, zonder oudere broer. Al twee weken was zijn broer vertrokken en niet teruggekeerd. Samen beslisten we om hem naar het weeshuis mee te nemen; iemand van de community zou dit kind wel in zijn gezin opnemen. Ben was verwond aan zijn voet en mankte. Hij kon zich in het weeshuis wassen, hij werd verzorgd en kreeg verse kleding. In de namiddag voetbalde hij, toonde hoe hij rekensommetjes kon maken aan Sofie en 's avonds werd hij opgevangen in een goed gezin.

Uit navraag blijkt dat er in de buurt nog 5 kinderen samen –tot nu toe succesvol- zonder ouders wonen en dat deze situatie zich in Kabondo toch een 5 à 6 keer per jaar kan voordoen. (Ter info: de kinderen uit de reportage worden nog steeds bezocht en begeleid door een sociale dienst in Oyugis).

Op de laatste dag van ons verblijf ontmoetten we George, de vader van Hope. Hij was getipt over de aanwezigheid van iemand van het project. Achieng vertelde ons voordien dat hij haar lastig valt voor geld, maar dat hij met geld onverantwoordelijk omgaat. George vroeg te starten met een gebed –want hij was een priester- voor het goed verloop van het gesprek. Hoe kon ik hiertegen zijn? Gebed en zang spelen hier overal zo'n grote rol. Het zijn smeekbeden voor de komst van betere tijden...

Zijn oudste zoon Theodore zat naast hem toe te kijken zonder een woord te zeggen. Daarna vroeg George me hulp (geld) voor de schoolkosten van Theodore. Hij overhandigde mij een brief van de school met een schoolrekening van drie jaren ver. Hij vertelde dat hijzelf ook in

nood was en graag geld zou krijgen voor het opstarten van een zaak voor zijn vrouw. Op mijn vraag hoe het gesteld was met zijn andere kinderen antwoordde hij “they are okay, no problem”. Ik kreeg hier een heel slecht gevoel bij, bleef luisteren, vroeg aan Theodore wat hij wilde studeren en zijn antwoord was “to become a doctor”. Ik legde aan hen het project van Hope for Kabondo-Kenia uit: prioriteit voor het weeshuis, weeskinderen, alleenwonende kinderen en de zorg voor de gemeenschap eromheen. Toch beloofde ik hem mijn vraag om steun aan de raad van bestuur voor te leggen.

Ik denk dat hij ontgoocheld vertrokken is omdat ik niet onmiddellijk met geld over de brug kwam.

We konden onze reis afsluiten met heel wat positieve ervaringen, goede contacten en hartelijke ontmoetingen met heel veel mensen. Maar we hebben ook herinneringen aan gevaarlijke wegen en beseffen dat aids in Kabondo en eromheen in de loop van tientallen jaren een samenleving heeft ontwricht. Maar deze situatie biedt nu ook kansen om de gebruiken van het verleden in vraag te stellen en om de vrouwen meer verantwoordelijkheid en respect te laten krijgen.

Er zullen nog meerdere “Achiengs” nodig zijn, om met volgehouden moed de weeskinderen te steunen en de gemeenschap krachtiger te maken.

Uw hulp en steun van hieruit deed er al een klein wonder ....er wordt gelachen, gezongen en gewerkt.

Er is ook goed nieuws in verband met de eigendom. De eigenaar van het huidige weeshuis die heel graag wil dat het weeshuis daar blijft, doet momenteel grote inspanningen om een eigendomstitel te bekomen. Deze kwestie wordt door ons opgevolgd samen met een Keniaanse raadsman. Omdat we evenwel hoopvoller zijn op dit vlak en omdat water zo belangrijk is, keurden we inmiddels goed dat er een waterput komt.

En er volgt meer, er zijn veel plannen om samen geleidelijk aan uit toe voeren.

U kreeg allemaal hun hartelijke groeten en een steeds herhaald “EROKAMANO” (dank u)!

Wordt vervolgd...

Achieng en mama Martha zijn samen met ons naar België gekomen voor een week, voor evaluatievergaderingen en besprekingen. Dit is voor ons allemaal zeer nuttig geweest. Van de gelegenheid werd gebruik gemaakt om ook naar Lier te gaan op 2 september, waar Achieng veel mensen heeft ontmoet en gesproken.